

Arrest

nr. 203 267 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. SCHILLEBEEKS
Collegelaan 14/3
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. SCHILLEBEEKS verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet begeleide minderjarige op 22 juni 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 27 juni 2016 asiel aan. Op 30 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Zangwi van het district U bent Pasjoen van etnische origine en een aanhanger van de soennitische geloofsleer. U bent minderjarig.

U was verliefd op uw nicht langs vaderszijde, S. (...). U sprak regelmatig met haar af in de stal van haar ouderlijk huis om met haar te praten. Op een dag betrapte uw oom, die bij de taliban is, u toen u samen met haar in de stal aan het praten was. Hij riep dat hij zijn geweer zou halen en ging zijn huis binnen. Hierop volgde S. (...) haar vader naar binnen en liep u weg. U ging naar de stad Jalalabad, waar u zich drie dagen lang schuil hield bij een vriend. Na drie dagen nam u contact op met uw vader. Uw vader vertelde u dat uw oom S. (...) had vermoord en dat hij ook u niet zou laten leven. Hij zei dat u het land moest verlaten. Hij regelde uw vertrek en twee dagen later vertrok u.

U kwam in België aan op 22 juni 2016 en u diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 27 juni 2016.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door uw oom. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt immers niet aannemelijk kunnen maken dat u door uw oom werd vervolgd. Ten eerste wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw ontmoetingen met uw nicht enkel met haar praatte en dat u ook gewoon aan het praten was toen uw oom jullie samen in de stallen zag (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 10). Het is echter niet geloofwaardig dat uw oom zijn eigen dochter zou ombrengen omdat hij haar met u, zijn neefje, bij hem thuis zag praten. Bovendien is het opmerkelijk dat u stelt dat jongens en meisjes die met elkaar gezien worden, beiden geëxecuteerd worden, maar dat u geen enkel voorbeeld kunt geven van een dergelijk incident (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 9).

Daarenboven hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw oom bij de taliban is. Zo kunt u hoegenaamd niets vertellen over uw ooms positie binnen de taliban en zijn activiteiten binnen deze groepering (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 13). Evenmin weet u of hij, naast zijn activiteiten voor de taliban nog ander werk heeft. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van de professionele activiteiten van uw oom, die in hetzelfde dorp als u woont.

Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over het contact tussen uw oom en uw ouders sinds uw vertrek uit Afghanistan. Zo stelde u aan het begin van uw interview dat uw zus, met wie u sinds uw aankomst hier één of twee keer hebt gepraat, u vertelde dat uw oom langs ging bij uw ouders om te vragen naar u (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 4). Verder in het interview stelde u echter dat uw oom en uw ouders elkaar niet meer bezoeken en niet meer met elkaar praten (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 13). Toen er hierna verwezen werd naar het uw eerdere verklaringen dat uw zus u had verteld dat uw oom u in het huis van uw ouders kwam zoeken, stelde u dan weer dat het uw moeder was die enkele keren bij uw oom langs ging, maar dat hij haar wegstuurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p.13).

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte bepalingen en een beknopte beschrijving van de door hem geschonden geachte beginselen, betoogt verzoeker nopens de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

“4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf.

Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

5. De bestreden beslissing van verweerster dd. 30 juni 2017 betreffende de vluchtelingenstatus beperkt zich tot een korte en subjectieve samenvatting van de door verzoeker aangehaalde argumenten tijdens het verhoor op 7 juni 2017.

Het relaas van verzoeker wordt eenvoudigweg afgedaan als zijnde "niet geloofwaardig", doch geeft zij geen verdere motivering waarom zij dit relaas als ongeloofwaardig beschouwt.

De stelling van verweerster dat het niet geloofwaardig is dat de oom van verzoeker zijn eigen dochter zou ombrengen omdat hij haar met verzoeker had zien praten, is incorrect en een onvolledige weergave van het verhaal van verzoeker.

Het cruciale element hierbij was dat verzoeker een relatie had met zijn nicht. Dat de oom van verzoeker dit niet kon afleiden uit het feit dat zij op het desbetreffende moment enkel aan het praten waren, werd door verzoeker tegensproken tijdens zijn interview. Hij heeft immers meermaals benadrukt dat het in zijn cultuur niet getolereerd worden dat jongeren van een verschillend geslacht met elkaar praten en met elkaar omgaan.

Verzoeker dient vast te stellen dat verweerster hieraan volledig voorbijgegaan is bij het nemen van haar beslissing.

6. Het kan bovendien niet aan verzoeker verweten worden dat hij geen voorbeeld kan geven van een exact soortgelijk incident.

Evenmin kan het aan verzoeker verweten worden dat hij niet tot in detail op de hoogte is van de activiteiten van zijn oom bij de Taliban of van enige andere professionele activiteiten.

Minstens dient er vastgesteld te worden dat dergelijke argumenten van verweerster geenszins volstaan om de vluchtelingenstatus van verzoeker te weigeren.

7. Daarnaast haalt verweerster aan dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd.

Zoals hierboven aangehaald, kan de ongeloofwaardigheid van een verhaal niet enkel worden afgeleid uit tegenstrijdigheden (RvS 4 oktober2006, nr. 163.124).

8. Verzoeker is dan ook van mening dat verweerster de beslissing met betrekking tot de vluchtelingenstatus niet afdoende gemotiveerd heeft, hetgeen een schending uitmaakt van de hierboven aangehaalde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus laat verzoeker gelden dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot een standaardmotivering die van toepassing kan zijn op een zeer groot aantal gebieden in Afghanistan en die niet toegespitst is op zijn specifieke situatie.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar rapporten betreffende de veiligheidssituatie in 2015. Hij meent dat uit de stukken die hij zelf bijbrengt blijkt dat deze rapporten gedateerd zijn en geen correct beeld geven van de huidige situatie in Afghanistan. Zo tracht de commissaris-generaal volgens verzoeker voor te houden dat het aantal burgerslachtoffers in de stad Jalalabad laag blijft en dat de impact van de aanslagen aldus beperkt is, terwijl de door hem bijgebrachte stukken bewijzen dat er vandaag de dag van een veilige situatie in Afghanistan, en meer bepaald in de gebieden rond Jalalabad, geen sprake is.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een ongedateerd artikel, getiteld “« Urgence permanente » en Afghanistan”, van een niet nader genoemde bron;
- een persartikel van United Nations News Centre van 17 juli 2017, getiteld “*Civilians continue to bear the brunt of Afghanistan’s ‘ugly war’ – UN report*”;
- twee persartikels van Pajhwok van 17 juli 2017;
- UNHCR, “*Afghanistan. Protection of civilians in armed conflict, midyear report 2017*”, juli 2017.

2.2.2. Op 7 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017, p. 1-68 en 195-201.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn vluchtmotieven aangezien hij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij door zijn oom werd vervolgd en dat zijn oom bij de taliban is en hij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het contact tussen zijn oom en zijn ouders sinds zijn vertrek uit Afghanistan, en (ii) er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorgaande duidelijk om welke redenen de commissaris-generaal verzoekers beweringen als ongeloofwaardig beschouwt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Waar verzoeker nog voorhoudt dat de commissaris-generaal zich wat betreft de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming louter heeft beperkt tot een standaardmotivering die van toepassing kan zijn op een zeer groot aantal gebieden in Afghanistan en die niet toegespitst is op zijn specifieke situatie, wordt er op gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad, waartoe verzoekers dorp van herkomst wordt gerekend, werd onderzocht. Voorts laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten met welke specifieke aspecten van zijn situatie geen rekening zou zijn gehouden. Ten slotte wordt nog opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers oom zijn eigen dochter zou ombrengen omdat hij haar met verzoeker bij hem thuis in de stallen zag praten. Verzoeker betoogt dat hij tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) meermaals benadrukt heeft dat het in zijn cultuur niet getolereerd wordt dat jongeren van verschillend geslacht met elkaar praten en met elkaar omgaan, doch gevraagd of hij voorbeelden kon geven van jongens en meisjes die beiden geëxecuteerd werden omdat ze met elkaar gezien werden, stelde hij dat dit nooit gebeurde in hun dorp omdat het verboden is en niemand het durfde te doen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 juni 2016, p. 11). Ook thans in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich wat betreft deze cultuur van omgaan tussen jongeren van verschillend geslacht in Afghanistan tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk werd vervolgd door zijn oom omwille van het loutere gegeven dat deze zou hebben gezien dat hij met zijn nicht zou hebben gepraat. Verzoeker laat nog gelden dat het hem niet kan worden verweten dat hij geen voorbeeld kan geven van een soortgelijk incident, doch van iemand die stelt dat in zijn cultuur jongens en meisjes die met elkaar gezien worden

beiden worden geëxecuteerd, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij voorbeelden kan geven van dergelijke executies die zich reeds eerder hebben voorgedaan.

Bovendien stelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn oom bij de taliban is. Zo kan verzoeker hoegenaamd niets vertellen over de positie van zijn oom bij de taliban en over diens activiteiten binnen deze groepering en weet hij evenmin of zijn oom naast diens activiteiten voor de taliban nog ander werk heeft (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 7 juni 2016, p. 13). Verzoeker betwist dit niet, doch stelt enkel dat het hem niet kan worden verweten *“dat hij niet tot in detail op de hoogte is van de activiteiten van zijn oom bij de Taliban of van enige andere professionele activiteiten”*. Er wordt hem evenwel nergens verweten dat hij hierover niet alle details kon geven, doch wel dat hij hoegenaamd niets weet over de activiteiten en positie van zijn oom. Nochtans kon van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van de professionele activiteiten van zijn oom, met wiens dochter hij een relatie had en die in hetzelfde dorp als hem woont.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het contact tussen zijn oom en zijn ouders sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Zo wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Zo stelde u aan het begin van uw interview dat uw zus, met wie u sinds uw aankomst hier één of twee keer hebt gepraat, u vertelde dat uw oom langs ging bij uw ouders om te vragen naar u (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 4). Verder in het interview stelde u echter dat uw oom en uw ouders elkaar niet meer bezoeken en niet meer met elkaar praten (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p. 13). Toen er hierna verwezen werd naar het uw eerdere verklaringen dat uw zus u had verteld dat uw oom u in het huis van uw ouders kwam zoeken, stelde u dan weer dat het uw moeder was die enkele keren bij uw oom langs ging, maar dat hij haar wegstuurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 07.06.2017, p.13).”

Verzoeker betwist deze vaststelling, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet, doch stelt enkel dat de ongeloofwaardigheid van een verhaal niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden. Gelet op het voorgaande, is de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen inzake zijn vluchtmotieven echter niet enkel gesteund op de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag. Bovendien kan niet dienstig worden betwist dat inconsistenties en tegenstrijdigheden in een aanvraag een indicatie vormen van de ongeloofwaardigheid ervan, temeer wanneer er zoals *in casu* geen documenten, stukken of ander bewijsmateriaal worden aangebracht ter staving van het verzoek om internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan samen met de commissaris-generaal worden aangenomen dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt vooreerst het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststellingen worden bevestigd door de bij de aanvullende nota van 7 maart 2018 gevoegde COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’) en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 7 maart 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkh Rod. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Te dezen kan op basis van de landeninformatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier genoegzaam worden vastgesteld dat het dorp Zangoye, waarvan verzoeker verklaarde afkomstig te zijn en dat gelegen is in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 11, COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018, p. 7 (figuur 2) en p. 8 (figuur 3); adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’, OCHA, “*Nangarhar Province, Beshud district, reference map*” (met een uitvergroete kaart van het gebied waar Zangoye gesitueerd is)). Te dezen betwist verzoeker niet dat zijn dorp Zangoye, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en dat er wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, eenzelfde typologie van het geweld in oenschouw kan worden genomen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad (en het district Behsud) (rechtsplegingsdossier, stuk 11, COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017) blijkt dat het gros van het geweld dat er plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de de taliban of Islamitische Staat (IS). Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen, “*Improvised Explosive Devices*” (IED’s), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, of supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de stad Jalalabad en het district Behsud voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van die aard dat het inwoners van de stad Jalalabad of het district Behsud

dwingt hun woonplaats te verlaten. In tegendeel, de stad Jalalabad en het district Behsud blijven nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de taliban en de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Te dezen is verzoeker evenwel niet afkomstig van deze districten. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad en het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst. Hij verwijst naar incidenten die hetzij betrekking hebben op een andere regio, hetzij reeds in rekening werden gebracht in de informatie aanwezig in het administratief dossier, hetzij passen binnen het hoger omschreven patroon van aanslagen gericht tegen zogenaamde “*high profile*”-doelwitten waarbij Afghaanse burgers met zijn profiel niet worden gevisieerd. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de omstandigheden in het grootstedelijk gebied Jalalabad en het district Behsud dermate precair zijn dat het niet opgaat te stellen dat burgers aldaar actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN